

מסכת חולין

פרק ח

א. כל הבשר אסור לבישל בחלב, חוץ מבשר דגים ותגבים. ואסור להעלותו עם גבינה על השלחן, חוץ מבשר דגים ותגבים. הנדר מן הבשר, מפרק בבשר דגים ותגבים. העור עולה עם גבינה על השלחן ואיינו נאכל, דברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, לא עולה ולא נאכל. אמר רבי יוסי, זו מקלי בית שמאי ומחרמי בית הלל. באיזה שלחן אמרו, בשלחן שאוכל עליו. אבל בשלחן שישודר עליו את התבשיל, נותן זה הצד זה ואיינו חושש:

ב. צורר אדם בשר וגבינה במטפחת אחת, וב בלבד שלא יהו נוגעים זה בזה. רבנו שמואון בן גמליאל אומר, שני אכسانין אוכליין על שלחן אחד, זה בשר וזה גבינה, ואין חוששין:

ג. טפת חלב שנפלת על החתיכה, אם יש בה בנותןطعم באותה חתיכה, אסור. נער את הקדרה, אם יש בה בנותןطعم באותה קדרה, אסור. הכהל, קורען ומוציא את חלבו. לא קרען, איינו עזיר

עליו. הַלְבָד, קֹרֶעֶוּ וּמֹצִיאָ אֶת דָמוֹ. לֹא קֹרֶעֶוּ, אֵינוֹ עֹזֶב עַלְיוֹ.

המעלה את העוף עם הגבינה על השלחן, איננו עוזר אלא תעשה:

ד. בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טהורה, אסור לבישל ואסור בהנאה. בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טמאה, בשר בהמה טמאה בחלב בהמה טהורה, מفتر לבישל ומفتر בהנאה. רבי עקיבא אומר, חייה ועוף איינם מן התורה, שנאמר, לא תבישל גדי בחלב אמו, שלוש פעמים, פרט לחייה ולקודם ולבהמה טמאה. רבי יוסי הגלילי אומר, נאמר (דברים יד), לא תאכלו כל נבלה, ונאמר (שם), לא תבישל גדי בחלב אמו. את שאסור משום נבלה, אסור לבישל בחלב. עוף, שאסור משום נבלה, יכול יהא אסור לבישל בחלב. תלמוד לומר בחלב אמו, יצא עוף, שאין לו חלב אם:

ה. קבת נكري וshall נבלה, הרי זו אסורה. המעים בעור של קבה כשרה, אם יש בנותו טעם, הרי זו אסורה. כשרה שינקה מן הטרפה, קבתה אסורה. טרפה שינקה מן הכהירה, קבתה מفترת, מפני שכנים במעין:

ו. חמץ בחלב מבdem, וחמצ בדקם מבחלב. חמץ בחלב, שהחלב מועליין בו, וחייבין עליו משום פגول ונוטר וטהרא, מה שאין כן בדקם. וחמצ בדקם, שהדקם נהג בבהמה וחייה ועוף, בין טמאים ובין טהורים, וחלב אינו נהג אלא בבהמה טהורה בלבד:

